

Chương thứ 33

ĐỘT BIẾN MUÔN TRÙNG

Tòa Tụ nghĩa đường chìm trong màn nước đêm trắng xóa. Thỉnh thoảng một tiếng sấm lại trời lên. Chỉ tiếng sấm thôi cũng khiến cho hơn ba mươi môn khách của Tụ nghĩa đường lo lắng nhìn ra cửa. Mặc dù có rượu thịt ê hề nhưng người nào cũng có vẻ mặt căng thẳng tột cùng, chẳng màng đến rượu thịt.

Ba mươi môn khách của Tụ nghĩa đường đều là những nhân vật hảo hán trên giang hồ, nhưng xem chừng ai nấy cũng rất căng thẳng. Họ căng thẳng vì đã có huyết thư của Thiên sứ bóng tối gửi cho Tụ nghĩa đường chủ Đồ Gia kính. Cái tin về Phi Yên Thiên Trang lần Tử Vong Cốc, rồi đến Tuệ Giác đại lão hòa thượng đã vong mạng bởi Thiên sứ bóng tối khiến ai cũng lo âu ra mặt. Những nhân vật kia đâu phải là những cao thủ tầm thường, nếu không muốn nói họ đều là những đại cao thủ đếm trên đầu ngón tay. Thế nhưng tất cả đều đã chết, chính điều đó làm ra sự căng thẳng trong tòa Tụ nghĩa đường.

Thậm chí trong đám môn khách đã có người định rời khỏi Tụ nghĩa đường để tránh tai họa. Nhưng họ còn lưỡng lự, bởi dù sao Tụ nghĩa đường chủ Đồ Gia Kính đã từng đôi đũa với họ chẳng khác nào thượng khách. Cái nghĩa, cái ân cùng với sự lo âu khiến cho không khí trong đại sảnh đường Tụ nghĩa căng thẳng vô cùng.

Àm...

Một tia sét trời đánh xuống tám bảng sơn son thếp vàng khắc dòng chữ thảo "Tụ nghĩa đường". Tia sét đó chẻ đôi tám bảng sơn son thếp vàng, cháy sém, đổ sầm xuống đất. Hiện tượng đó xảy ra khiến bọn môn khách trong Tụ nghĩa đường càng lo lắng hơn nữa.

Mọi người đổ dồn nhìn ra ngoài. Ai nấy đều buột miệng buông tiếng thở dài vì cho đó là điềm gở.

Ba người trong bọn môn khách của Tụ nghĩa đường là Tam Cái : Tào Thôi, Dị Cung và Thành Mộ, bước ra ngoài hiên.

Nhút Cái Tào Thôi nhìn qua hai vị bằng hữu :

- Có lẽ đây là ý trời đối với Đồ đường chủ.

Nhị Cái Dị Cung khẽ gật đầu :

- Huynh nghĩ sao ?

Nhút Cái nhìn sang Tam Cái.

Suy nghĩ một lúc, Nhút Cái nói :

- Đã là ý trời... Chúng ta không nên cãi lại ý trời.

Tam Cái khẽ gật đầu :

- Huynh nói rất đúng. Đã là ý trời, chúng ta có cãi lại cũng vô ích thôi. Vậy chúng ta nên rời khỏi nơi đây.

Nhứt Cái tào Thôi gật đầu.

Nhị Cái nhỏ giọng nói :

- Huynh lựa lời nói với chư vị bằng hữu một tiếng.

Nhứt Cái Tào Thôi khẽ gật đầu.

Y nhìn lại quần hùng, ôm quyền nói :

- Chư vị bằng hữu nghĩ sao về hiện tượng vừa rồi ?

Mọi người im lặng.

Tào Thôi buông tiếng thở dài rồi tăng hắng nói :

- Chư vị huynh đệ... Hiện tượng sét đánh vào tấm bảng Tụ nghĩa đường vừa rồi, theo ý của Tào mỗ đó là ý trời... Trong chúng ta hẳn không ai muốn cãi lại ý trời.

Buông tiếng thở dài, Tào Thôi lại nói tiếp :

- Ba huynh đệ của Tào mỗ rất muốn ở lại giúp Đồ đường chủ, nhưng rất tiếc... Chúng tôi đành phải ra đi vì đây là ý trời. Mong chư huynh đệ miễn thứ cho Tào mỗ.

Tào Thôi nói rồi cùng với Nhị Cái Dị Cung và Tam Cái Thành Mỗ ôm quyền xá quần hào.

Ba người chưa kịp xá thì một tiếng hừ nhạt cất lên. Ngay sau tiếng hừ nhạt nhẽo đó là một thiếu nữ trạc mười tám đôi mươi bước ra.

Tào Thôi miễn cưỡng nói :

- Tiểu thư miễn thứ cho Tam Cái.

Đồ Gia Uyển Nhi nhìn Tam Cái bằng ánh mắt khe khắt. Nhận ánh mắt khe khắt của nàng, Tam Cái không khỏi thẹn thùng.

Đồ Gia Uyển Nhi nói :

- Ba vị bá bá có đi thì đi đi, sao còn định làm lung lay dũng khí của các vị thúc thúc bá bá khác. Gia phụ đối đãi với ba vị bá bá như thế nào thì tất cả những người khác đã biết. Khi làm môn khách của Tụ nghĩa đường, ba vị bá bá đã từng nói sẽ cùng gia phụ họa cùng chia, phúc cùng hưởng. Nay chỉ một tia sét trời đã khiến ba vị quên ngay lời nói đó. Thiên hạ nói... Kề ăn mà thường chỉ biết đến cái ăn uống chứ chẳng có nghĩa có tình. Quả không sai.

Lời nói này của Đồ Gia Uyển Nhi khiến Tam Cái sượng chín mặt.

Tào Thôi nói :

- Đồ tiểu thư... Đừng hiểu lầm Tam Cái chúng tôi.

- Đồ Gia Uyển Nhi không hiểu lầm ba vị đâu... Mà hiểu rất rõ ba vị bá bá đang nghĩ gì. Uyển Nhi không ép ba vị ở lại.

Nàng chỉ ra cửa :

- Tam Cái nên đi ngay lúc này. Kẻo Thiên sứ bóng tối xuất hiện ba vị lại không kịp đi đó. Giữ được cái mạng ngày nào thì ngày đó còn hưởng thụ rượu thịt. Ba vị ráng giữ lấy mạng để ăn và uống.

Lời nói này của Đồ Gia Uyển Nhi khiến cho Tam Cái tức lồng lộn.

Nhị Cái Dị Cung quát lớn :

- Tiểu nha đầu thôi tha kia... Ngươi dám vọng ngôn hỗn láo với Tam Cái ư ?

Nhị Cái Dị Cung vừa nói vừa dẫn bộ đến Đồ Gia Uyển Nhi, nhưng Nhứt Cái Tào Thôi đã cản lại :

- Nhị đệ...

Dị Cung thở hắt ra một tiếng :

- Nhị đệ muốn dạy cho tiểu nha đầu này bài học kính trọng trưởng bối.

Nhứt Cái lắc đầu :

- Đừng làm vậy. Đồ Gia Uyển Nhi tiểu thư còn nhỏ tuổi không biết gì.

Đừng nệ hà lời nói của Đồ Gia tiểu thư.

Nhứt Cái lại nhìn Đồ Gia Uyển Nhi :

- Đồ Gia tiểu thư... Tam Cái không phải là hạng người tham sống sợ chết đâu... Mà đây là ý trời. Đã là ý trời thì Tam Cái không thể cãi lại được.

Đồ Gia Uyển Nhi khoác tay cướp lời Nhứt Cái Tào Thôi :

- Bấy nhiêu đó đủ rồi... Tam Cái có ở lại Tụ nghĩa đường thì cũng chỉ tốn cơm và thức ăn thôi... Ba vị có thể đi đừng nói gì cả.

Tào Thôi cau mày miễn cưỡng nói :

- Tiểu thư đã nói vậy thì mai hậu Tam Cái sẽ trả lại rượu và thịt cho Tụ nghĩa đường.

Đồ Gia Uyển Nhi cười khẩy rồi nói :

- Tam Cái trả tới thì Đồ Gia Uyển Nhi sẽ nhận.

Nhị Cái hừ nhạt toan mở lời nhưng Nhứt Cái cản lại :

- Chúng ta đi thôi.

Đồ Gia Uyển Nhi khoanh tay trước ngực im lặng không can chân họ. Ba người vừa dợm bước toan rời Tụ nghĩa đường thì một cỗ xe độc mã được kéo bởi con ngựa còm cõi tiến vào Tụ nghĩa đường.

Sự xuất hiện của chiếc xe độc mã khiến người nào cũng lo lắng ra mặt. Bất giác tất cả môn khách đều đặt tay vào binh khí. Họ chờ đợi cỗ xe đang tiến về phía mình bằng tất cả sự căng thẳng tột cùng.

Một gã môn khách nhú mày khi nhận ra người ngồi trên ghế xà ích cầm cương :

- Lại Xương Uy...

Cỗ xe độc mã dừng trước Tụ nghĩa đường. Xương Uy và Thiệu Hoa bước xuống. Tam Cái nhìn hai người.

Thấy mọi người chăm chú nhìn mình, Thiệu Hoa và Xương Uy chau mày.

Thiệu Hoa ôm quyền xá quần hùng rồi nói :

- Tại hạ Hoàng Thiệu Hoa muốn diện kiến Tụ nghĩa đường chủ Đồ Gia Kính.

Nhứt Cái nói :

- Tiểu tử... Ngươi có chuyện gì muốn gặp Đồ đường chủ ?

- Đây là chuyện rêng của tại hạ... Thiếu Hoa chỉ có thể nói riêng với đường chủ Tự nghĩa đường chủ mà thôi.

Nhứt Cái nói :

- Thiên sứ bóng tối phái người đến phải không ?

Thiếu Hoa nheo mày :

- Vãn sinh chẳng do ai phái đến cả mà tự mình đến.

Nhứt Cái Tào Thôi nheo mày nhìn chàng.

Đồ Gia Uyển Nhi bước đến trước mặt Thiếu Hoa :

- Công tử... Đồ Gia Uyển Nhi thay gia phụ bồi tiếp công tử.

Thiếu Hoa nhìn nàng :

- Cô nương là người thân của đường chủ Đồ Gia Kính ?

Đồ Gia Uyển Nhi gật đầu :

- Gia phụ lâm trọng bệnh, không thể tiếp công tử được. Đồ Gia Uyển Nhi tiếp người được chứ ?

Thiếu Hoa giả lả cười :

- Tất nhiên là được rồi.

Đồ Gia Uyển Nhi ôm quyền :

- Mời công tử vào trong.

Thiếu Hoa cùng Đồ Gia Uyển Nhi bước vào trong Tự nghĩa đường.

Nàng vừa đi vừa nói :

- Công tử có chuyện gì quan trọng muốn gặp riêng gia phụ ?

- Tại hạ có một đề nghị muốn thương thảo với Tự nghĩa đường chủ.

- Vậy Đồ Gia Uyển Nhi có thể nghe đề nghị của công tử được không ?

- Tất nhiên là được rồi.

Đồ Gia Uyển Nhi đưa Thiếu Hoa vào gian biệt phòng trên tầng thượng của tòa Tự nghĩa đường. Nàng bày chén rượu ra bàn.

Uyển Nhi bung vò rượu chuốc ra chén. Thiếu Hoa quan sát nàng. Nàng vận võ phục màu hồng nhạt, thắt đai trắng, tóc cắt ngắn ngang vai, còn thắt hai búi, trông chẳng có vẻ gì là một tiểu thư khuê các.

Chuốc đầy chén rượu, Uyển Nhi mới ngồi xuống đối mặt với Thiếu Hoa :

- Uyển Nhi muốn nghe công tử nói đề nghị của công tử với gia phụ.

Thiếu Hoa lưỡng lự nhìn nàng :

- Tại hạ mạn phép hỏi Đồ Gia tiểu thư một câu có được không ?

Nàng gật đầu :

- Công tử cứ nói.

- Tiểu thư có thể thay Đồ đường chủ quyết định những chuyện trọng đại không ?

Đôi chân mày Uyển Nhi nhíu lại. Nàng lộ vẻ suy nghĩ rồi nói :

- Nếu những chuyện không ngoài khả năng, Uyển Nhi có thể thay thế phụ thân quyết định.

Thiếu Hoa mỉm cười nói :

- Nhi nữ như tiểu thư quả là khó tìm trong thiên hạ.

Nàng khách sáo đáp lời chàng :

- Công tử quá khen. Vậy công tử có thể nói cho Uyển Nhi biết đề nghị của công tử đối với Tụ nghĩa đường của chúng tôi không ?

Thiếu Hoa bưng chén rượu :

- Tại hạ mạn phép uống chén rượu của tiểu thư được chứ ?

Nàng gật đầu :

- Mời công tử...

Thiếu Hoa bưng chén chìa đến trước. Uyển Nhi cũng bưng chén của mình. Nàng khẽ gật đầu với chàng :

- Mời...

- Mời tiểu thư.

Hai người cùng cạn chén.

Uyển Nhi quan sát Thiếu Hoa. Uống cạn chén rượu đó, Thiếu Hoa cảm nhận rõ môn một men rượu nóng lan tỏa khắp châu thân chàng, khiến cho sắc diện chàng đỏ bừng.

Uyển Nhi ôn nhu nói :

- Hình như công tử không quen uống rượu Bò Đào Thổ Lỗ Phồn.

Chàng gượng cười, gật đầu :

- Tửu lượng của tại hạ rất kém... Không như những người khác.

- Những người có tửu lượng nhiều chưa hẳn là anh hùng trong thiên hạ.

- Đa tạ tiểu thư đã cho tại hạ lời nói này.

Thiếu Hoa nhìn vào ánh mắt nàng, ôn nhu nói :

- Tại hạ sợ nói ra đề nghị của mình... tiểu thư không quyết định được.

Chân diện Uyển Nhi sa sầm. Nàng miễn cưỡng nói :

- Công tử nói vậy có ý xem thường Uyển Nhi ư ?

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Tại hạ đúng là không có ý xem thường Uyển Nhi cô nương đâu. Mà chỉ lo lắng tiểu thư không quyết định được mà thôi. Một khi tiểu thư không quyết định được, tại hạ nói ra cũng chỉ vô ích. Thậm chí còn sợ người của Tụ nghĩa đường hiểu lầm tại hạ nữa.

Uyển Nhi chau mày nghiêm giọng nói :

- Công tử cứ nói... Nếu như Uyển Nhi không quyết định được sẽ trình lên lão nhân gia.

Thiếu Hoa đứng lên ôm quyền xá nàng :

- Tại hạ vô cùng cảm kích khí khái trường thượng của Đồ Gia tiểu thư.

Nàng khoác tay :

- Công tử đừng khách sáo mà.

- Tại hạ không khách sáo đâu, mà thật lòng tại hạ đó.

- Nếu công tử không khách sáo hãy nói cho Uyển Nhi biết đề nghị của người.

Thiếu Hoa khẽ gật đầu.

Đồ Gia Uyển Nhi chuốc rượu vào chén chàng. Chờ nàng đặt bầu rượu xuống bàn mới nói :

- Thiều Hoa đến Tụ nghĩa đường của đường chủ lần này vì huyết thư của Thiên sứ bóng tối.

Uyển Nhi nhìn sững chàng. Nàng gằn giọng trang trọng nói :

- Công tử là người của Thiên sứ bóng tối ?

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Không phải.... Nhưng mặt nào đó tại hạ có mối quan hệ với Thiên sứ bóng tối.

- Công tử có mối quan hệ với Thiên sứ bóng tối ?

Thiếu Hoa gật đầu :

- Đúng.

Uyển Nhi nghiêm giọng nói :

- Vậy công tử có đề nghị gì với Tụ nghĩa đường ?

Thiếu Hoa lưỡng lự, rồi trang trọng nói :

- Thiếu Hoa biết không khi Thiên sứ bóng tối trao huyết thư thì sẽ hành động đạt mục đích bằng được. Nên mới đến gặp Tụ nghĩa đường chủ Đồ Gia Kính.

- Thiên sứ bóng tối bản lĩnh như vậy à ?

- Tiểu thư hãy tin tại hạ. Vì bên cạnh Thiên sứ bóng tối còn có Trương Thiên Tóng tôn giá. Hẳn tiểu thư biết Thiên Tóng là ai rồi.

Uyển Nhi chau mày :

- Chẳng lẽ Trương hiệp là người của Thiên sứ bóng tối ?

Thiếu Hoa gật đầu :

- Đúng.

- Vậy còn công tử ?

- Tại hạ chỉ có mối quan hệ thôi. Nhưng tại hạ và Thiên sứ bóng tối không có chung một con đường.

Uyển Nhi chỉ chén rượu của Thiếu Hoa :

- Mời công tử.

- Mời tiểu thư.

Hai người cùng cạn chén một lần nữa.

Nàng đặt chén xuống trước mặt, nhìn Thiếu Hoa nghiêm giọng hỏi :

- Công tử đến Tụ nghĩa đường có đề nghị gì ?

Thiếu Hoa lưỡng lự rồi nói :

- Tại hạ chỉ cần Tụ nghĩa đường trao lại viên chuyển luân thần châu Tỵ kim. Thiếu Hoa sẽ đổi mạng của Tụ nghĩa đường chủ bằng viên chuyển luân thần châu đó với Thiên sứ bóng tối.

Uyển Nhi chỗi tay lên bàn từ từ đứng lên.

Nàng nhìn Thiếu Hoa gằn như không chớp mắt.

Thấy nàng nhìn mình chăm chăm, Thiếu Hoa buột miệng hỏi :

- Đề nghị của Thiếu Hoa khiến tiểu thư không quyết định được, đúng không ?

Thở hắt ra một tiếng, Thiếu Hoa nói :

- Thiếu Hoa còn có điều muốn thỉnh giáo Tụ nghĩa đường chủ Đồ Gia Kính nữa.

Uyển Nhi trang trọng nói :

- Công tử dựa vào Thiên sứ bóng tối và Trương Thiên Tổng tôn giá nên muốn ép Tụ nghĩa đường của Uyển Nhi giao Tỵ kim thần châu ?

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Tiểu thư đã hiểu lầm tại hạ... Thiếu Hoa không có ý đó đâu. Tại hạ đến Tụ nghĩa đường của tiểu thư vì cái lợi cho Tụ nghĩa đường.

Nàng cướp lời chàng :

- Lợi gì ?

- Đúng ra tâm của tại hạ không muốn Tụ nghĩa đường rơi vào kiếp họa trùng trùng.

- Ý công tử muốn nói... Nếu Tụ nghĩa đường không trao Tỵ kim thần châu thì kiếp họa sẽ giáng ngay xuống Tụ nghĩa đường của Uyển Nhi ?

Thiếu Hoa gật đầu :

- Tại hạ nghĩ như vậy.

Uyển Nhi cười khẩy rồi nói :

- Công tử quá đề cao Thiên sứ bóng tối và Trương Thiên Tổng rồi đó. Công tử hãy nhìn với Thiên sứ bóng tối, nếu như có bản lĩnh thì cứ đến Tụ nghĩa đường đoạt Tỵ kim thần châu của gia phụ.

Thiếu Hoa nghe Uyển Nhi thốt câu này, chỉ còn biết lắc đầu buông tiếng thở dài. Chàng ngập ngừng nói :

- Thại hạ thật lòng muốn điều tốt cho Tụ nghĩa đường chủ mà thôi. Mong tiểu thư hiểu cho tại hạ.

- Uyển Nhi ghi nhận lòng tốt của công tử.... Nhưng chắc chắn đề nghị của công tử không được Uyển Nhi chấp nhận đâu. Uyển Nhi không tiếp nhận và cũng không báo với gia phụ.

Thiếu Hoa cau mày :

- Sao tiểu thư lại không báo với Đồ đường chủ ? Có thể Đồ đường chủ sẽ tiếp nhận đề nghị của Thiếu Hoa.

Uyển Nhi mỉm cười rồi nói :

- Dâng nạp Tỵ kim chuyển luân thần châu cho Thiên sứ bóng tối chẳng khác nào bán rẻ danh dự Tụ nghĩa đường bao năm qua.

Thiếu Hoa nhìn nàng khẽ lắc đầu :

- Đa tự có là gì đâu. Tiểu thư nên nghĩ đến họa kiếp của Tụ nghĩa đường và phụ thân cô nương thì hơn.

Nàng nhìn Thiếu Hoa cười khẩy :

- Uyển Nhi đã nói với Thiếu Hoa công tử... Nếu Thiên sứ bóng tối có bản lĩnh thì cứ đến Tụ nghĩa đường đoạt Tỵ kim thần châu.

- Tiểu thư đã quyết định như vậy à ?

- Uyển Nhi quyết định như vậy.

Thiếu Hoa thở ra. Chàng chán nản nói :

- Vậy là tiểu thư quyết định không tiếp nhận đề nghị của tại hạ.

Nàng gật đầu, buông một câu lạnh lùng, cộc lốc :

- Không.

Thiếu Hoa đứng lên :

- Nếu như Thiếu Hoa không biết Đồ Gia Kính đường chủ đã từng bỏ ngân lượng giúp bá tính thì tại hạ đã không tới đây.

Uyển Nhi ôm quyền nhu hòa nói :

- Thịnh tâm của công tử, Uyển Nhi ghi tạc. Nhưng đề nghị của công tử....

Uyển Nhi không thể tiếp nhận được.

Thiếu Hoa miễn cưỡng nói :

- Tiểu thư có thể cho tại hạ gặp được gặp thân phụ của tiểu thư được chứ ?

Uyển Nhi lắc đầu :

- Không được. Gia phụ lúc này đang lâm trọng bệnh, không thể tiếp công tử.

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Công sức của tại hạ vượt ngàn dặm đến Hàm Dương vô ích thật.

Nàng nhỏ nhẹ đáp lời chàng :

- Công tử miễn thứ cho Uyển Nhi.

Uyển Nhi vừa nói vừa chuốc rượu ra chén cho Thiếu Hoa.

- Uyển Nhi mượn chén rượu Bô Đào Thỏ Phồn Tử tiễn công tử.

Thiếu Hoa thở ra.

Chàng bưng chén rượu.

- Thật lòng tiểu thư không tiếp nhận lời đề nghị của tại hạ ?

Nàng gật đầu.

Thiếu Hoa dốc chén rượu uống cạn rồi nói :

- Tại hạ không còn gì để nói với tiểu thư nữa. Tiếc thật.

Thiếu Hoa đặt chén rượu xuống bàn.

Uyển Nhi nói :

- Thiếu Hoa công tử có mối quan hệ với Thiên sứ bóng tối. Uyển Nhi không thể lưu công tử ở lại Tụ nghĩa đường. Công tử miễn thứ cho Uyển Nhi.

- Tại hạ không dám làm phiền tiểu thư.

Thiếu Hoa ôm quyền :

- Cáo từ.

Chàng dậm bước thì cửa thư phòng dịch mở. Một gã gian nhân Tụ nghĩa đường hồi hải bước vào.

Y khẩn trương nói :

- Tiểu thư... Có chuyện xảy ra rồi.

Uyển Nhi cau mày nói :

- Chuyện gì ?

Gã gia nhân lấp bắp nói :

- Tất cả... Tất cả... Tất cả....

Gã gia nhân không thể nói được mà cứ lấp ba lấp bắp, Uyển Nhi cúi gắt nạt lớn :

- Người không nói được à ?

- Dạ, tất cả môn khách đều bị trúng độc.

Gã gia nhân cố lắm mới nói hết lời mình :

- Họ.... Họ sắp chết hết rồi.

Uyển Nhi gằn giọng :

- Thiên sứ bóng tối giờ thủ đoạn đê tiện như vậy à ?

Nàng nhìn lại Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa miễn cưỡng nói :

- Tiểu thư.... Tại hạ sẽ cùng với tiểu thư xuống dưới xem như thế nào.

Đừng nhìn tại hạ bằng ánh mắt đó.

Nàng lườm Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa và Uyển Nhi rời biệt phòng quay trở lại gian đại sảnh của tòa Tự nghĩa đường. Một cảnh tượng khiến cho Thiếu Hoa lẫn Uyển Nhi phải nhả mặt.

Quần hùng nằm la liệt trên sàn gạch. Người nào cũng ôm đờn điển rên rỉ.

Sắc mặt tái nhợt tái nhợt, có người nôn thốc nôn tháo. Có người đại tiện cả ra quần. Cả gian đại sảnh trông thật gớm ghiếc, dơ bẩn.

Trong góc đại sảnh, Tam Cái đang vây quanh Lại Xương Uy.

Thiếu Hoa thấy Tam Cái chực công Xương Uy liền lên tiếng :

- Dừng tay...

Tam Cái Tào Thôi, Dị Cung và Thành Mộ đồng nhìn lại Thiếu Hoa.

Chàng nhanh chân bước đến trước mặt ba người.

Nhứt Cái Tào Thôi nói :

- Thiếu Hoa tiểu tử... Phải chăng ngươi đã thừa lệnh của Thiên sứ bóng tối đến đây nhằm đánh lạc hướng khiến mọi người không phòng bị mà hạ độc phải không ?

Thiếu Hoa cau mày :

- Thiếu Hoa và Xương Uy mới đến làm sao hạ độc được ?

Chàng nghiêm giọng nói :

- Độc ở đâu, ba vị trưởng lão có sao lại trút lên đầu tại hạ và Lại lão bộc ?

Chàng nhìn lại Uyển Nhi :

- Thiếu Hoa và Lại lão bộc không phải là người dụng độc công.

Uyển Nhi bung bầu rượu mở nắp. Nàng chúc rượu ra chén rồi lấy cây trâm cài tóc nhúng vào. Cây trâm nhanh chóng đổi qua màu đen kịt.

Uyển Nhi nói :

- Độc trong rượu.

Thiếu Hoa nhìn Tam Cái :

- Là thật...

Uyển Nhi hỏi :

- Công tử thấy gì lạ ?

Thiếu Hoa nhìn Tam Cái :

- Tất cả mọi người đều trúng độc sao chỉ có ba vị lại không trúng độc ?

Nhứt Cái Tào Thôi gất giọng quát :

- Tiểu tử.... Ngươi nghi ngờ Tam Cái ư ?

Thiếu Hoa khẽ gật đầu :

- Ba vị trưởng lão có quyền nghi ngờ Thiếu Hoa thì ngược lại Thiếu Hoa cũng có quyền nghi ngờ lại ba vị trưởng lão chứ.

Nhị Cái Dị Cung chỉ Lại Xương Uy :

- Tiểu tử... Gã trại chủ Lại Xương Uy kia sao ngươi không nghi ngờ. Y mới đáng nghi ngờ trước đó.

Thiếu Hoa cau mày :

- Tôn giá có bằng cớ gì nghi ngờ Lại lão bộc của vãn bối ?

Hừ nhạt một tiếng, Dị Cung nói :

- Huynh đệ Dị mô không trúng độc chẳng qua không thêm uống rượu của Tụ nghĩa đường khi nha đầu Uyển Nhi xúc phạm... Còn gã họ Lại thì uống rượu nhưng lại biết giải độc trong rượu.

Thiếu Hoa sừng sờ :

- Lại lão bộc biết hóa giải độc công trong rượu ư ? Sao còn đứng đó không giải độc cho mọi người ?

Xương Uy bối rối nói :

- Thiếu gia.... Lại bộc nhân có nói với ba lão ăn mày thúی đây nhưng họ đâu có tin Lại bộc nhân hành sự.

Thiếu Hoa nhìn lại Tam Cái và Uyển Nhi, trang trọng nói :

- Ba vị trưởng lão... Uyển Nhi cô nương... Tại hạ xin lấy thủ cấp của mình bảo chứng cho sự trong sạch của Lại Xương Uy.

Uyển Nhi gật đầu.

Thiếu Hoa quay lại Lại Xương Uy :

- Lại lão bộc... Hóa giải độc công cho mọi người đi.

- Thiếu gia chỉ cần đưa tất cả mọi người đi ra ngoài trời mưa... Nước sẽ giải độc cho họ.

- Vậy sao ?

Xương Uy gật đầu :

- Xương Uy biết bởi vì đã từng trúng phải thứ độc công quái gở này của Độc Nhân... Lần đó Độc Nhân tha mạng cho Xương Uy nên chỉ cách giải thứ độc công này.

- Vậy thì còn chờ gì nữa ?

Thiếu Hoa và Xương Uy cùng bọn gia nhân của Tụ nghĩa đường khiêng quần hùng bỏ ra ngoài trời mưa. Trong khi Uyển Nhi chuẩn bị sẵn một bếp lửa thật lớn ngay giữa đại sảnh.

Nước mưa như thể gội rửa độc công trong nội thể quân hùng. Từng người một tùy theo nội lực bản thân mà trở lại đại sảnh. Họ quanh quần bên đồng lửa Uyển Nhi đã đốt sẵn để hơ ấm lại người.

Thiếu Hoa thở phào một tiếng.

Chàng phấn khích nói với Lại Xương Uy :

- Lại lão bộc đã làm một chuyện lớn mà sau này có chết chắc chắn cũng được Phật Tổ Như Lai đưa về Niết Bàn.

Lại Xương Uy nhún mặt, lắc đầu.

Lão nói :

- Nếu có phúc lớn... Xương Uy chỉ muốn quay về Vạn Hương Lâu thôi.

- Lão bộc nhớ Tình má má rồi ư ?

Lại Xương Uy gượng cười nói :

- Khi còn là trại chủ Minh Cương Trại, Lại Xương Uy chẳng bao giờ nhớ đến mụ đó. Nhưng kể từ lúc làm lão bộc cho thiếu gia, chẳng biết tự bao giờ Xương Uy cứ mang máng nhớ đến mụ mới chết chứ.

Thiếu Hoa ghé miệng vào tai Lại Xương Uy :

- Lại lão bộc đã biết yêu rồi đó. Lại lão bộc nay đã ngoài tứ tuần thế mà vẫn yêu... Không chừng thiên hạ lại gọi Lại lão bộc là quỷ râu xanh cho coi.

- Thiếu gia...

Thiếu Hoa khoác tay :

- Không sao... Quỷ cũng biết yêu chứ đừng nói là người.

Lại Xương Uy bật cười thành tiếng.

Uyển Nhi bước đến bên hai người. Nàng ôn nhu nói :

- Đa tạ Lại trang chủ và công tử đã giải độc cho Tụ nghĩa đường.

Thiếu Hoa ôm quyền đáp lễ rồi nói :

- Tiểu thư... Đây chẳng qua chúng ta gặp may mắn thôi. Nếu trước đây Lại Xương Uy không trúng độc thì tại hạ và Xương Uy cũng đành bó tay.

Thiếu Hoa nhìn sang Lại Xương Uy :

- Xương Uy lão bộc... Xem như quân hùng phải mang ơn Lại lão bộc rồi đó.

Uyển Nhi nói :

- Thiên sứ bóng tối gọi huyết thư không ngờ lại dùng thủ đoạn độc công...

Nàng nhìn Thiếu Hoa :

- Công tử nghĩ sao về hành động này của Thiên sứ bóng tối ?

Thiếu Hoa sững sờ trước câu hỏi của nàng. Chàng nghĩ thầm : "Nhu Bạng sao lại hành động như vậy được nhỉ ? Bên cạnh nàng có Trương Thiên Tống. Nếu như nàng hành sự trả thù thì chỉ tìm Đồ Gia Kính đường chủ, chứ đâu giết người bừa bãi được. Hành động này nhất định không phải Như Bạng thế thì ai ? Độc Nhân ?"

Thiếu Hoa nhíu mày suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Tiểu thư... Tại hạ nghĩ hành động hạ độc công hôm nay vốn không phải do Thiên sứ bóng tối làm đâu.

- Vậy là ai, nếu không phải Thiên sứ bóng tối ?

Thiếu Hoa nghiêm giọng nói :

- Độc Nhân. Có thể Độc Nhân cũng muốn đoạt viên Tỳ kim chuyển luân thần châu nên mới hạ độc.

Vẻ mặt Uyển Nhi lộ vẻ khẩn trương. Nàng nói :

- Thiếu Hoa công tử... Nếu vậy.... Gia phụ Uyển Nhi đang gặp đại họa.

Uyển Nhi hối hả bỏ đi. Thiếu Hoa nhanh chân bước theo nàng. Uyển Nhi cùng Thiếu Hoa bất kể trời mưa xối xả mà đội mưa theo con đường rải sỏi đi băng qua hoa viên đến ngôi biệt lâu phía sau hoa viên.

Ngay trước cửa biệt lâu lổn ngổn nằm cái xác của bọn gia nhân Tụ nghĩa đường. Tất cả đều bị tiện đứt yết hầu bằng một thứ binh khí thật sắc bén. Máu còn tươi ra hòa vào nước mưa loang đỏ những bậc tam cấp.

Uyển Nhi biến sắc cùng Thiếu Hoa lao qua cửa.

Hai người vượt qua cửa biệt lâu thì thính nhĩ Thiếu Hoa chợt nghe một âm thanh rít gió buốt cả cột sống.

Vút...

Cùng với âm thanh đó là ánh chớp bạc sáng ngời lao đến chàng như tia chớp.

Hết chương 33